

Voor elkaar bestemd

Voor elkaar bestemd

Jenny Janssen

Schrijver: Jenny Janssen

Coverontwerp: Jenny Janssen

ISBN: 9789403798820

© Jenny Janssen

Samantha

Vandaag is het de laatste dag van de zomervakantie. Nog één dag genieten van het zonnetje in de tuin voordat ik mijn laatste schooljaar moet zien te overleven. Voor vandaag heb ik dus de taak om zoveel mogelijk te ontspannen, want daar is vanaf morgen geen mogelijkheid meer voor. Het is niet dat ik moeite heb met de lesstof, maar ik raak lichtelijk in de stress als er mensen in mijn buurt zijn. School is daarom één van de plaatsen waar ik niet graag ben. Vooral de eerste week van een nieuw schooljaar is het daar niet prettig voor mij. Iedereen is zo happy en enthousiast dat ze hun vrienden weer zien en letten daardoor niet meer op anderen. Het wordt voor mij dan altijd een hele hindernisbaan om iedereen te ontwijken. Ik probeer me er voor nu zo min mogelijk druk over te maken, dat komt morgen wel weer.

Ik lig heerlijk in mijn ligstoel een boek te lezen als ik word afgeleid door de huistelefoon. Ik doe hard mijn best om het te negeren, maar als er voor de vijfde keer wordt gebeld leg ik toch maar mijn boek aan de kant. Met veel tegenzin sta ik op om naar binnen te lopen. Zodra ik in de keuken ben gaat de telefoon voor de zesde keer. Het zal dan wel echt dringend zijn. "Wie is dit?" vraag ik nadat ik op de telefoon heb gekeken en het weergegeven nummer niet herken. Ik geloof ook dat dit de eerste keer is dat ik op de huistelefoon word gebeld. Ik kan me ook niet bedenken wie dit nummer heeft. Alleen mijn vrienden hebben dit nummer, maar die bellen mij altijd op mijn mobiel. "*Ik ben het, je moeder*". Ik kan me nog net vasthouden aan het aanrecht om te voorkomen dat ik door mijn benen zak.

"Maartje, ik weet dat je daar nog bent". Mijn hele lichaam begint te trillen als ik dat na een paar minuten hoor. "Wat moet je?". Kan ik er met een trillende stem uitkrijgen. "*Ik hoop voor je dat je het huis*

in orde hebt. Vanaf morgen komt er iemand bij je wonen". Ik weet niet wat ik hoor. "Wat?". *"De dochter van Oscar heeft woonruimte nodig. Ze is er morgen aan het einde van de dag".* Mijn lichaam gaat steeds harder trillen. Ik probeer te verwerken wat er nu gebeurt en vraag me af of ik een nachtmerrie heb. "Wie is Oscar en er komt dus een wildvreemde hier wonen?". Hoe durft ze me dit aan te doen. *"Oscar is mijn vriend".* Ik kan merken dat mijn moeder nog meer wil zeggen, maar het boeit me allemaal niet. Er is maar één ding wat ik wil weten. "H-hoe gaat h-het met Jace?". Ik kan het er nog net stotterend en zachtjes uitkrijgen. *"Het gaat goed met hem".* Nadat ze dat heeft gezegd hang ik op. Ik kan niet langer meer op mijn trillende benen staan. Ik laat me langs het keukenblok op naar de grond zakken. Ik sla mijn armen om mijn knieën heen en maak me zo klein mogelijk. Mijn tranen zijn niet meer te stoppen.

Ik kan me niet meer herinneren wat er gisteren nog meer is gebeurd. De rest van de dag is als een waas aan me voorbij gegaan. Ik heb ook weer een waardeloze nacht gehad. Nadat ik zeker een uur onder de douche heb gestaan maak ik me verder klaar voor de dag. Ik zag al op tegen deze dag en de gebeurtenis van gisteren gaat het niet makkelijker maken. Ik zit in de keuken naar mijn ontbijt te staren als ik buiten getoeter hoor. Het betekent dat ik al zeker een half uur naar mijn ontbijt aan het staren ben zonder er een hap van te nemen. Ik sta op, gooi mijn ontbijt in de prullenbak, pak mijn schooltas en ga daarna op weg naar buiten. Daar staat Lara, mijn beste vriendin, op me te wachten. Het is maar goed dat ze me elke dag op komt halen, anders zou ik waarschijnlijk nooit op tijd komen of helemaal niet gaan.

"Wat is er gebeurd?" vraagt Lara zodra ik bij haar in de auto stap. Het verbaast me niet dat ze het gelijk aan mijn gezicht kan zien. Lara heeft altijd gelijk door als er iets met me is. "Sam, wat is er?". Ik kan de bezorgdheid in haar stem horen als ik niet gelijk antwoord geef. "Mijn moeder, nachtmerrie". Kan ik er met moeite uit krijgen. "Heb je weer een nachtmerrie over je moeder gehad?". Lara weet

dat normaal mijn nachtmerries vooral over mijn vader gaan. Ik veeg snel mij tranen weg die waren ontsnapt. "Ja en ze belde gisteren". Lara kijkt me met grote ogen aan als ik dat zeg. "Wat?". Ik zucht. "We moeten gaan". Lara brengt de auto in beweging, maar blijft mij aankijken. "Waarom belde ze?". Eigenlijk wil ik het er niet over hebben, maar ik weet dat Lara door gaat vragen tot ik haar iets zeg. Ook heb ik liever dat ze haar ogen op de weg houdt en niet naar mij. "Melden dat er vanaf vandaag iemand bij me komt wonen". De grote ogen van Lara zijn weer terug. "Wat? Wie?". Ik haal mijn schouders op. "De dochter van haar vriend blijkbaar. Ik wist niet eens dat ze een vriend heeft. Geen idee wie zijn dochter is, daar kom ik vanavond wel achter. Laten we er voor nu maar over ophouden". Ze knikt begrijpend nadat ik haar mijn trillende handen heb laten zien. Ze weet dat het dan beter is om er voor nu over op te houden.

Na een half uur rijden komen we aan bij school. "Red je het vandaag?". Ik geef Lara een knikje nadat we zijn uitgestapt. Ik had heel graag gewild dat ik Lara de hele dag dicht in mijn buurt had gehad, maar helaas hebben we vandaag alleen de laatste twee lessen samen. Dat Lara de eerste uren niet bij mij in de klas zit zorgt ook voor extra stress. Gelukkig zit ik verder wel bij klasgenoten in de klas die mij al kennen en weten hoe ze met mij om moeten gaan. Met Lara erbij voel ik me toch veiliger omdat ik weet dat zij ervoor zorgt dat iedereen bij me uit de buurt blijft.

De eerste lessen ben ik verrassend goed doorgekomen. Ik kan me alleen nu al niet meer herinneren wat er in die lessen allemaal is gezegd. Eigenlijk is dat niks voor mij. Normaal let ik altijd goed op, maar vandaag ben ik er echt niet bij met mijn hoofd. Ik ben dan ook blij dat het lunchpauze is. Samen met Lara ga ik naar buiten en zoeken we een rustig plekje om te zitten. Gelukkig hebben we een groot schoolplein en vinden we een mooi plekje onder een boom. De schaduw van de boom hebben we ook echt nodig, aangezien de zon zijn kracht nog niet is verloren. "Wil je het erover hebben?". Ik

schud mijn hoofd naar Lara. "Niet op school". Lara knikt begrijpend. "Zal ik vanavond langskomen?". Ik kijk haar met een klein lachje aan. "Ja graag. Ik wil niet graag alleen zijn met een wildvreemde. Vraag je of Casper ook komt?". Lara knikt. "Hij was sowieso al van plan om naar je toe te komen. We zijn er tegen een uurtje of acht ". Daarna praten we nog over van alles en nog wat. Het is echt fijn dat Lara altijd weet hoe ze me moet afleiden. Ik denk ook, of weet eigenlijk wel zeker, dat ik zonder Lara, en haar broer Casper, niet zou zijn waar ik nu ben. Zij helpen mij door alle moeilijke momenten in mijn leven en dat zijn er nogal wat.

Nadat de bel is gegaan lopen we naar binnen voor onze laatste twee lessen van de dag. Gelukkig zijn we één van de eerste die aankomen bij het wiskunde lokaal en daardoor zijn onze favoriete plekken achter in het lokaal nog vrij. Niet lang nadat we onze plek hebben ingenomen wordt het lokaal gevuld door onze klasgenoten en begint de lerares met de les. "Ik ben zo moe en die stem helpt ook al niet mee," zeg ik tegen Lara terwijl ik mijn hoofd op tafel leg.

Skyler

Wat ben ik toch blij dat deze dag er bijna op zit. Het is eigenlijk ook geen doen. Ik ben vanmorgen heel vroeg in het vliegtuig gestapt. Nadat ik was geland ben ik meteen doorgereden naar school om aan mijn nieuwe baan te beginnen. Ik was er dan ook net op tijd. Ik heb hooguit vijf minuten de tijd gehad om met de directeur te praten voordat het al tijd was om voor de klas te gaan staan. Ondanks dat het allemaal nogal gehaast was ben ik wel blij dat ik er sta. Ik had het helemaal niet meer verwacht. Gisteren was ik helemaal verbaasd toen de directeur me belde met de vraag of ik vandaag kon beginnen. Het was wel even wat geregeld. Het grootste probleem was om vanuit Londen hierheen te komen, maar ik had het geluk dat er nog een plaatsje vrij was op de vroege vlucht.

De dag heeft me wel heel veel energie gekost en ben dan ook blij dat ik nu voor de laatste klas van vandaag sta. Ik wacht rustig tot iedereen op zijn plek zit voordat ik aan de les begin. "Goedemiddag allemaal. Ik ben mevrouw Reese en aangezien ik nieuw ben doe ik even snel een namen ronde. Als je je naam hoort steek even je hand op, dan probeer ik het zo snel mogelijk te onthouden". Ik heb de eerste paar namen gehad als ik bij een naam ben die me bekend voorkomt. Ik weet alleen even niet waarvan. "Samantha Hofman". Ik zie achter in de klas een zwartharige krullenbol haar hand opsteken, met haar hoofd ligt ze op tafel. "Fijn dat je er ook zin in hebt". Als ik dat zeg zie ik haar lichtjes knikken. Hoofdschuddend lach ik in mezelf en ga verder met de rest van de namen.

Ik ben ongeveer een kwartier bezig geweest met het bespreken wat ik dit jaar van de leerlingen verwacht en daarna heb ik ze aan het werk gezet. Ik weet dat veel van mijn collega's de leerlingen op de eerste dag nog geen werk geven, maar ik begin het liefst zo snel mogelijk. Vaak zie je dat na een vakantie het even kan duren voordat iedereen weer in het goede ritme zit, dus hoe eerder je

daaraan begint hoe beter. Aan de meeste leerlingen kun je ook wel zien dat ze het fijn vinden.

Nadat ik even wat op de computer heb gedaan maak ik een rondje door de klas om te kijken of iedereen het snapt. De eerste leerlingen waar ik langs loop lijken geen problemen te hebben met de eerste opdrachten. Ik ben nu bij de krullenbol aangekomen. Ze heeft haar hoofd nog steeds op tafel liggen en haar ogen zijn dicht. Ik rol de papieren die ik in mijn hand heb op en sla er een keer mee op haar tafel. Ineens zit ze rechtop in haar stoel. Ik kijk nu in een paar prachtige oceaan blauwe ogen, die me aan iemand anders doen denken, en kan de angst erin zien. Ik heb er nu al spijt van dat ik haar zo heb laten schrikken, maar mijn les is niet bedoelt om bij te komen van het weekend of in dit geval de vakantie. "Slapen doe je maar ergens anders". Als ik dat zeg valt het me op dat ze zit te trillen. Voordat ik door heb wat er gebeurt ligt haar tafel op de grond en rent ze het lokaal uit. "Daar hebben we flipper weer". "Benjamin je krijgt een tientje van me". Zijn wat van de commentaren die ik in de klas hoor. "MONDEN DICHT. Ga verder met jullie werk of moet ik er nog extra werk bij geven?". Ondertussen zet ik de tafel weer overeind. "Mevrouw mag ik achter haar aan?". Ik geloof dat ze Lara heet die het me vraagt. Nadat ik heb geknikt staat ze op om het lokaal te verlaten.

Ik zit net weer aan mijn bureau wanneer Lara de klas in komt rennen. "Mevrouw Reese kunt u alsjeblieft meekomen?". Ik sta op als ze me dat buitenadem vraagt. Ik kan aan haar gezicht zien dat ze het me niet zomaar vraagt en dat mijn hulp echt nodig is. "Jullie gaan gewoon in stilte door met jullie werk. Mocht ik niet voor de bel terug zijn dan zie ik jullie morgen weer". Samen met Lara loop ik de gang op. "Wat is er aan de hand?" vraag ik zodra we samen in de hal lopen. "Ik kan haar niet stoppen". Is het enige wat ze zegt.

Ik volg Lara naar de toiletten. Zodra we daar binnen stappen zie ik wat Lara bedoelde. Ik loop richting Samantha en ga achter haar staan. Ik ga met mijn armen langs haar op om haar polsen te

pakken, zodat ze stopt met het slaan tegen de muur. "Samantha je moet stoppen. Je doet jezelf pijn," fluister ik in haar oor. Het duurt even voordat ik haar armen slapper voel worden. "Ik voel liever die pijn". Ik kan haar nog net verstaan als ze dat zachtjes en al snikkend zegt. De spanning in haar armen is nu helemaal weg en daardoor kan ik haar armen naar haar buik brengen. Ik blijf haar vasthouden als ik merk hoe ze staat te trillen op haar benen. "Rustig maar. Zullen we even gaan zitten?". Ze knikt als ik dat zachtjes vraag. Ik draai me met haar in mijn armen om zodat ik tegen een muur aan kan gaan zitten. Samantha legt haar hoofd tegen mijn borst en haar tranen beginnen harder te stromen. Ik streel haar rustig door haar haren in de hoop haar een beetje te kunnen kalmeren.

Als ik wat later opkijk zie ik dat Lara ons met grote ogen aan het bekijken is. Ik was even helemaal vergeten dat zij er ook nog was. "Lara, je mag wel terug naar het lokaal gaan. Ik kom er zo aan". Ze knikt en zonder iets te zeggen loopt ze weg. "Laat me eens naar je handen kijken," zeg ik na een aantal minuten als ik merk dat Samantha weer rustiger is. Ze schudt haar hoofd. "Het valt wel mee. U kunt maar beter weer naar de klas gaan". In dat ze het zegt maakt ze zich los uit mijn armen en staat op. "Weet je het zeker? Ik kan ook nog even bij je blijven". Ik sta ook op en wrijf haar zachtjes over haar rug. Ik kan aan Samantha merken dat ze nog steeds niet helemaal rustig is. "Kunt u alsjeblieft gaan". Ze durft me niet aan te kijken. "Oké, als je me belooft dat je rustig blijft". Nadat ze me een klein knikje heeft gegeven leg ik mijn hand op haar schouder. "Als er iets is dan weet je me te vinden". Daarna laat ik haar alleen en ga ik terug naar mijn lokaal.

Terug in mijn lokaal aangekomen ben ik toch wel een beetje verbaasd als ik zie dat iedereen rustig aan het werk is. Meestal wordt het een chaotische bende zodra een leerkracht een klas alleen achter laat. "Oké jongens en meiden, ik zie jullie morgen weer". Niet lang nadat ik weer in mijn lokaal ben gaat de bel, waar ik wel blij mee ben. Zodra de klas leeg is laat ik mij vallen in mijn

stoel. Dat was me het dagje wel. Ik moet echt even verwerken wat er net allemaal is gebeurd. Ik hoop toch niet dat dit een standaard dag is.

Samantha

De eerste schooldag had niet erger kunnen verlopen. In het begin leek het nog wel mee te vallen, maar tijdens wiskunde ging het helemaal mis. Het was niet mijn bedoeling om in slaap te vallen, maar ik kon er echt niks tegen doen. Hoe ik wakker schrok was al helemaal niet de bedoeling. Door de manier hoe ik wakker werd kreeg ik een paniekaanval en dat is aan mijn handen wel te zien. Ik kan nu ook niet meer in mijn laatste les zitten. Als ik dat wel doe dan weet ik wel zeker dat het weer fout gaat. Ik heb Lara gezegd dat ik op haar wacht in de grote hal. Daar staat een piano waar ik achter plaats neem.

Als ik piano aan het spelen ben kan ik me even volledig ontspannen. Het is over het algemeen het enige wat helpt. Ik ga een tijdje helemaal op in mijn spel tot ik voel dat er ogen op mij gericht zijn. Ik stop met spelen en kijk op. Ik zie dat mens van wiskunde naar me kijken. "Moet jij niet in de klas zitten?". Kan ze me niet gewoon met rust laten. Ik begon me eindelijk weer een beetje te ontspannen en dat moet zij weer verpesten. Zonder iets te zeggen sta ik op en loop weg. "Samantha, als ik dat nog een keer zie dat je niet in de les zit dan moet ik je na laten blijven". Ik haal mijn schouders op. "Wat jij wil". Zelfs vanaf hier kan ik haar horen zuchten. "Samantha, je toon". Nu gaat ze mij de schuld geven dat ik niet zo vriendelijk reageer, maar zij is degene die mijn rustige moment verstoort. "Ach mens laat me toch met rust". "Je dag duurt vandaag een uur langer. Als je klaar bent met je lessen meld je je bij mij". Hoofdschuddend ren ik naar buiten.

Als ze denkt dat ik straks nog naar haar toe gaat heeft ze het mooi mis. Ik kan haar nu echt niet onder ogen komen. Ze heeft me in een staat gezien waarin ik wil dat niemand me ziet. Ik weet alleen niet zo goed wat ze allemaal heeft gezien. Wat er eerder op de toiletten is gebeurd is een soort zwart gat. Ik weet alleen nog dat zij en Lara

bij me waren. Vaag herinner ik me dat ik Lara heb weggeduwd, dus daarvoor moet ik haar straks nog mijn excuses aanbieden. Dat wilde ik op de terugweg naar huis doen, maar ik heb geen zin meer om hier langer te blijven. Gelukkig komt Lara vanavond en kan ik het dan doen.

Nadat ik met een taxi naar huis ben gegaan heb ik eerst een uur achter de piano gezeten. Nu kon ik dat tenminste ongestoord doen en weer helemaal rustig worden. Daarna heb ik gekookt en gegeten en ik lig nu rustig op de bank een boek te lezen. De rust wordt verstoord door de deurbel. Het is nog veel te vroeg voor Lara en Casper en ik ben dan ook benieuwd wie het kan zijn. Het duurt even voordat ik me bedenk dat er iemand zou komen vandaag. Ik was dat alweer helemaal vergeten en had toch graag gewild dat het allemaal een droom was. Met veel tegenzin sta ik op. Het liefste zou ik doen alsof ik niet thuis ben, maar ik weet dat ik daar problemen mee ga krijgen. Ik doe de voordeur open en kijk vol ongeloof naar degene die nu tegenover me staat. "What the fuck doe jij hier? Ga je altijd bij leerlingen langs als ze niet naar je luisteren".

Skyler

"Oh, shit". Nu weet ik waarom mij die naam zo bekend voor kwam. "Uhm, hey Samantha. Ik ben op zoek naar Maartje Hofman. Is dat soms je zus?". Ik pak snel de handen van Samantha vast als ik zie dat ze begint te trillen. "Hey rustig maar". Samantha kijkt me met grote ogen aan. "Wilt u me nooit meer zo noemen". Van schrik laat ik haar handen los. "Ben jij". Ik kan me nog net inhouden de naam te zeggen. "Uhm, ben jij degene die ik moet hebben?". Ze haalt haar schouders op. "Weet ik niet. Ligt eraan waarom u me zoekt". Ik ben blij als ze weer iets rustiger lijkt. "Ik heb deze naam en dit adres gekregen van mijn vader. Volgens hem zou ik hier een tijdje kunnen wonen". Samantha blijft me even vol ongeloof aan kijken. "Wat? Ging dat over u? Dit ga je niet menen". Ik haal mijn hand een keer door mijn lange blonde haren. "Sorry, ik ben bang van wel. Dit had ik ook niet aan zien komen". Nadat ik dat heb gezegd stapt Samantha een klein stukje opzij. "Er zal dan niks anders opzitten dan u binnen te laten, " zegt ze al zuchtend.

Ik ga het huis binnen en volg Samantha richting de keuken. "Wilt u iets drinken?". Ze heeft dus toch nog manieren. Ik was echt boos op haar door de manier hoe ze tegen mij sprak op school en ik ben iemand die niet snel boos wordt. Dat ze ook nog eens niet op kwamen dagen aan het einde van de schooldag hielp daar ook niet bij, maar op de één of andere manier ben ik die boosheid nu weer helemaal kwijt. "Ja lekker. Een glas water is prima".

Samantha en ik zitten al een aantal minuten aan het keukeneiland. Zonder een woord te zeggen zijn we elkaar aan het bekijken. Nu kan ik haar gezicht even goed bekijken. Samantha ziet er doodmoe uit, maar gelukkig zie ik niet meer die angst van eerder op de dag in haar prachtige ogen. Ik heb pas door dat ik haar aan het aanstaren ben als Samantha met rode wangen haar gezicht wegdraait. "Hoe gaat het met je handen?". Zet ik het gesprek maar in gang.

Samantha kijkt naar haar handen. "De schade valt wel mee". Ik kan zien dat ze aardig kapot zijn, maar ik heb het idee dat ze er niet op door wil gaan. "Uhm, woon je hier alleen?". Ze knikt. Ik wacht nog even of ze iets gaat zeggen, maar ze blijft stil. "Hoe oud ben je dan?" vraag ik wat verbaast. "Negentien en u?". Ik kijk haar met een klein lachje aan. Ik ben blij dat ze het gesprek aangaat. "Ik ben vijftientig. Hoelang woon je hier al alleen?". Ze haalt haar schouders op. "Ik woon hier sinds mijn zestiende. Eerst met mijn broer en sinds ongeveer twee jaar alleen". Ik weet niet wat ik hoor. "Ik weet dat je moeder in Engeland woont, maar waar zijn je vader en je broer? Dit is toch wel jong om alleen te wonen". Ik zie de blik in haar ogen veranderen. "Dat gaat je niks aan". Nadat Samantha dat met een felheid in haar stem zegt zie ik weer hoe ze begint te trillen. Ik grijp over het keukeneiland heen en pak haar handen vast. "Oké, ik zal je er niet meer naar vragen". Als ik dat zachtjes zeg zie ik haar weer wat rustiger worden. "Dank u". Ik geef haar een klein lachje en laat haar handen weer los.

Samantha staat ineens op en zonder iets te zeggen loopt ze weg. Ik ben bang dat ik naar een gevoelig onderwerp vroeg. "Mevrouw Reese heeft u trouwens al gegeten?". Net voordat Samantha de keuken uitloopt heeft ze zich weer omgedraaid. "Je mag me hier wel Skyler noemen en laat dat u ook maar zitten. En om je vraag te beantwoorden, nee ik heb nog niks gegeten ". Ze knikt. "Er ligt nog wel iets in de koelkast wat je op kunt warmen. Ik zal je straks wel een rondleiding geven. Ik moet even alleen zijn". Ik kijk haar met een klein lachje aan. "Dank je. Ik snap heel goed dat je even tijd voor jezelf nodig hebt. Het moet heel raar zijn ineens een vreemde in je huis te hebben. Al helemaal als het je lerares blijkt te zijn bij wie je je nog moest melden, maar hebt laten zitten ". Ik geef haar een knipoog. Ik zie een klein lachje op het gezicht van Samantha komen. "Neem alle tijd die je nodig hebt. Ik zie je wel verschijnen als je er klaar voor bent". Zonder iets te zeggen draait Samantha zich om en loopt de keuken uit.

Ik sta op en loop naar de koelkast. Het verbaast me toch wel een beetje als ik de inhoud ervan zie. Bij een negentienjarige die alleen woont had ik vooral veel ongezonde dingen verwacht, als er al iets in zou liggen. Ik zie nu een goed gevulde koelkast en het enige wat je misschien ongezond zou kunnen noemen is de fles cola. In een vershouddoosje zit een heerlijk uitziende pasta. Ik besluit om dat eruit te halen en op te warmen.

Samantha

Ik moet echt even weg uit de keuken. Skyler begint over mijn familie en ik wil niet breken voor haar. Ik was eerst wel geschrokken toen bleek dat zij degene is die hier komt wonen, maar ergens vind ik het ook niet zo erg. Ze is niet meer een wildvreemde en op de één of andere manier geeft ze me een soort van rust. Ik hoop alleen niet dat ze door had hoe ik haar aan het bekijken was. Vooral naar haar mooie bruine ogen, maar met de rest van haar uiterlijk is ook helemaal niks mis.

Ik ben een paar kamers verder achter de piano gaan zitten. Ik moet echt even mijn hoofd leeg maken. Na een half uurtje zet ik mijn weg weer in naar de keuken, maar daar is niemand meer te zien. Als ik in de woonkamer kom zie ik Skyler op de bank zitten. "De woonkamer heb je dus al gevonden". Skyler draait zich om naar mij en houdt een boek in de lucht. "Ben je dit aan het lezen?". Ik knik. "Je hebt een goede smaak," zegt ze met een lach. "Dank je. Zal ik je nu de rest van het huis maar laten zien?". Skyler staat op en loopt mijn kant op. "Voor vandaag is de slaapkamer en badkamer wel voldoende. Ik moet mijn auto nog leeghalen en eerlijk gezegd ben ik al wel toe aan een bed. Het was een lange dag". Ik draai me om en begin te lopen. Ik maak een armbeweging dat ze mee moet komen. "Oké, volgt u mij maar". Als ik even achterom kijk zie ik hoe Skyler me volgt met een lach op haar gezicht.

Zodra we boven zijn blijf ik op de overloop staan. "Kies maar een kamer. Er is keuze genoeg, maar ik kan je die aanraden. Het is de enige slaapkamer, naast die van mij, met een eigen badkamer". Skyler doet de deur open van de kamer die ik aanwijs. "Deze is helemaal prima. Waar is jouw kamer?". Ik wijs de kamer tegenover die van haar aan. "Mag ik binnenkijken?". Ik knik en doe mijn slaapkamerdeur open. "Ga je gang".

Zodra ze in mijn slaapkamer is kijkt ze rustig rond. "Ziet er goed uit. Hij past wel bij je". Ze loopt verder mijn slaapkamer in. Bij mijn foto's blijft ze staan om ze te bekijken. "Is dit je broer?". Ik knik als ze dat wat verbaasd vraagt. "Het spijt me. Je zult hem wel missen". Ik knik weer. Ik wil net vragen hoe ze dat bedoelt als de deurbel gaat. "Dat zal Lara zijn". Zonder een reactie af te wachten ga ik naar beneden.

"En hoe erg is het?" vraagt Lara zodra ik de deur opendoel. "Uhm, het valt wel mee," zeg ik terwijl ik Lara en Casper binnen laat. "Mevrouw Reese wat doet u hier?". Ik kijk achter me en zie Skyler staan. "Lara, zij is het". Skyler begint te lachen als de ogen van Lara groot worden. Dat is wel een geluid wat ik vaker wil horen. "Zo keken wij ook toen ik voor de deur stond. Maar stoort jullie niet aan mij. Ik ga mijn spullen pakken en daarna zoek ik mijn bed op. Ik heb Samantha ook al gezegd dat ze me buiten school Skyler mag noemen, dat geldt ook voor jou. Misschien dat het dan iets minder raar wordt. En jou ken ik volgens mij nog niet," zegt ze als ze naar Casper kijkt. "Dat kan kloppen. Ik ben Casper, broer en vriend". Skyler en Casper geven elkaar een hand. "Leuk je te ontmoeten. Ik zal jullie nu wel met rust laten". Met dat zeggende loopt Skyler richting haar auto.

Ik ben samen met Lara en Casper naar de woonkamer gegaan. "Nou vertel, wat mis ik hier?" vraagt Casper zodra we op de bank gaan zitten. "Mevrouw Reese ofwel Skyler is onze wiskunde lerares". Als Lara dat zegt kijkt Casper haar verbaast aan. "Je bedoelt *de* wiskunde lerares?". Door die opmerking van Casper weet ik dat Lara hem al heeft verteld dat ik vandaag tijdens wiskunde een paniekaanval heb gehad. "Ja die. Nu we het daar toch over hebben, het spijt me Lara dat ik je weg heb geduwd". Lara schudt haar hoofd als ik dat zeg. "Het was mijn eigen schuld. Ik had beter moeten weten en je niet vast moeten pakken. Maak je er niet druk om". Ik knik. "Willen jullie trouwens iets drinken?". Ik sta op om naar de keuken te gaan nadat ze beide hebben geknikt. Op